

«Ἡ Ῥωμανία κι ἂν πέρασεν, ἀνθεὶ καὶ φέρει κι ἄλλο»

■ Ὁ Ῥωμανικός Ἑλληνισμὸς ἀπαιτεῖ: Ἐνσωμάτωση

Ἐκατὸ χρόνια ἐλεύθερης Θράκης...*

Τὸ ὄραμα τῆς ἐνιαίας Θράκης

Εἶναι ἀντιληπτό καὶ εὐρέως κατανοητό, πλὴν θλιβερῶν ἐξαιρέσεων, ὅτι ὁ Ῥωμανικός Ἑλληνισμὸς, ὁ ὁποῖος ζοῦσε στὸ ὀθωμανικὸ κράτος μέχρι τὸ 1922-1923, ἔπαιξε σημαντικότερο ἢ ὄχι κεντρικὸ ρόλο στὴν ἐξέλιξη τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ.

Ἐπίσης εἶναι κοινὰ ἀποδεκτό, ὅτι αὐτὸ τὸ ἰδιαίτερης ἀξίας κομμάτι τοῦ Ἑλληνισμοῦ ποὺ ζοῦσε στὴν ἐνιαία Θράκη, μπῆκε στὸ περιθώριο ἀμέσως μετὰ τὴν ἔλευσή του ὡς ἀκρωτηριασμένο προσφυγικὸ σῶμα στὸν ἐλλαδικὸ χῶρο, μετὰ τὴν **Γενοκτονία**.

Εἰδικότερα, σὲ ὅτι ἀφορᾷ τὸν Ῥωμανικὸ Ἑλληνισμὸ, σύντομα ὁ πρῶτος ἀκρωτηριασμὸς ἀκολουθήθηκε καὶ ἀπὸ ἓνα δεύτερο μὲ τὸν διασκορπισμὸ τῶν ἀνατολικοθρακῶν σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ ἓναν τρίτο στὴν δεκαετία τοῦ 1950 καὶ 1960, μὲ τὴν μετανάστευση σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

Ἡ μεταπολίτευση ἀνοίξε ἓναν ἄλλο κύκλο, ὁ ὁποῖος ὅμως, κατὰ τὴν γνώμη μας, ἦταν πολὺ περιορισμένος πολιτισμικὰ καὶ πολιτικὰ.

Οἱ Σύλλογοι, οἱ κυριότεροι ἐκφραστὲς τοῦ προσφυγικοῦ χῶρου, λειτούργησαν ὡς κιβωτοὶ διάσωσης τῆς ἱστορικής διαδρομῆς τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ ποὺ ζοῦσε στὸ ὀθωμανικὸ κράτος, ἐνῶ διέσωσαν καὶ ἀνεκτίμητης ἀξίας κειμήλια καὶ ἰδιαίτερες πολιτισμικὲς ἐκφράσεις...

Χωρίς αὐτούς τοὺς συλλογικοὺς θεσμοὺς, δὲν θὰ ὑπῆρχε καμία σοβαρὴ καὶ δυναμικὴ ἀναφορὰ γιὰ τὸν Ἑλληνισμὸ τῆς Θράκης καὶ γενικότερα τῆς καθ' ὑμᾶς Ἀνατολῆς.

Παράλληλα, οἱ Σύλλογοι διέσωσαν τὸν χορὸ, τὰ τραγούδια, καὶ οἱ ἄνθρωποι τοὺς, τὴν γαστρονομικὴ, ὑφαντουργικὴ, ἀμπελουργικὴ, ἀρχιτεκτονικὴ παράδοση τῶν προσφύγων.

Στὴν σύγχρονη ὅμως περίοδο αὐτὸ τὸ μοντέλο δὲν μποροῦσε νὰ λειτουργήσῃ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. **Δ**ὲν μποροῦσε νὰ προσελκύσει τὴν τρίτη γενιὰ μόνο ἓνα μικρὸ κομμάτι τοῦ Θρακικοῦ πολιτισμοῦ.

Γιὰ αὐτὸ καὶ ὑπῆρξαν οἱ ἀναζητήσεις καὶ οἱ διεκδικήσεις ποὺ ἔφτασαν στὸ νὰ ἀναδειχθοῦν καὶ ἄλλες ψηφίδες τοῦ μεγάλου ψηφιδωτοῦ ποὺ καταστράφηκε ἀπὸ τοὺς ὑπεύθυνους τῆς ἐκδίωξης τῶν Ἑλλήνων. **Ε**πίσης, νὰ παλέψουν ἐνάντια στὴν ἐπίθεση ποὺ ἔγινε γιὰ πολλὰ χρόνια ἐνάντια στὴν **Μνήμη**.

Οἱ Θρακιῶτες εἶχαν ἐπιπλέον λόγους γιὰ νὰ ἀναδείξουν καὶ τὰ ὑπόλοιπα κομμάτια τῆς ἱστορίας τους, ἀφοῦ μία σειρὰ ἀπὸ αἰτίες δὲν ἄφηναν τὸν Θρακικὸ πολιτισμὸ καὶ ἱστορία νὰ ἀναπνεύσει.

Ο κύκλος τῆς ἀνάκτησης τῆς ταυτότητας τοῦ Θρακιώτη, γενικὰ τοῦ πρόσφυγα, ἡ ὁποία εἶχε χαθεῖ γιὰ ἓνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα ἔχει ἀκόμη πολὺ ἀπόσταση νὰ διανύσει γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τίς συνθήκες γιὰ νέα καὶ σύγχρονα αἰτήματα. **Ω**στόσο ἡ ἱστορικὴ περίοδος ποὺ διανύουμε δημιουργεῖ εὐνοϊκὸ περιβάλλον.

Αὐτοὶ ποὺ ἐπιδίωξαν μὲ τὴν βία καὶ τὴν πολιτικὴ νὰ ἐξαφανιστεῖ ὁ πρόσφυγικὸς καὶ ἰδιαίτερα ὁ Θρακικὸς Ἑλληνισμὸς καὶ ὁ πολιτισμὸς του δὲν τὸ κατάφεραν.

Ἡ Θράκη εἶναι ἡ δική μας κληρονομιά ποὺ ἀποτυπώνει ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ πλούτου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του, τὴν ἱστορικὴ του ταυτότητα, τὴν γλῶσσα, τὴν οἰκουμενικότητα, τὸ φυσικὸ καὶ ἀρχιτεκτονικὸ τοπίο, εἶναι ὁ πολιτισμὸς στὸν ὁποῖο ἀναφέρονται ὡς παγκόσμιο πρότυπο ἑκατομμύρια ἄνθρωποι σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

Εἶναι τὸ σημεῖο ἀναφορᾶς τῶν ἐπόμενων γενεῶν τῶν προσφύγων ποὺ ζοῦν στὴν Ἑλλάδα καὶ σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

* * *

Υ. Γ.: Σὲ λίγες ἡμέρες καὶ συγ-
κεκριμένα τὴν 14ῃ Μαΐου, ἡ ἰδιαί-
τερη πατρίδα μου, οἱ Θρακιῶτες καὶ
οἱ Θρακιώτισσες στὴν Ἑλλάδα καὶ
τὴν Διασπορᾶ θὰ τιμήσουν τὰ ἑκα-
τὸ χρόνια ἀπὸ τὴν ἀνάκτηση τῆς

Ἐλευθερίας τους, τοῦ πολυτιμότερου ἀγαθοῦ ποὺ διαθέτει ὁ ἄνθρωπος.

Ῥστόσο, ἀπὸ καιρὸ καὶ ἀκόμη πιὸ ἔντονα μὲ τὴν ἔλευση τοῦ 2020, ἡ μοναδικὴ λέξη ποὺ ἀκούγεται γιὰ τὶς «ἐκδηλώσεις» εἶναι Ἐνσωμάτωση.

Ἡ λέξη, ἡ ἔννοια, ὁ συμβολισμὸς τῆς Ἐλευθερίας, στὸν τόπο τοῦ μοναδικοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου ἀφιερωμένου στὴν Ἐλευθερία δὲν ὑπάρχει πουθενά!

Ῥπάρχει ἀπαγόρευση, λογοκρισία, ὑφίσταται περιορισμὸς, νὰ τονιστεῖ ὅτι ἡ Θράκη μετὰ ἀπὸ τὰ 600 χρόνια σκλαβιάς καὶ σημερινῆς ἀδιάκοπης ἀμφισβήτησης τῆς Ἑλληνικῆς κυριαρχίας ἀπὸ τὸν ἴδιο θύτη, τὴν Τουρκία, ἐορτάζει τὴν Ἐλευθερία της;

□

(*) Ἐφημερ. «Ἐστία», 14.5.2020. • Θεοφάνους Μαλκίδη, Δρ. Παντείου Πανεπιστημίου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.